

МЕЖДУ ВЯРАТА И НЕВЕРИЕТО

Елка Константинова

Борбеният дух на Яворов се разкрива в постоянните изпитания, провокирани от непостижимите цели и стремления, които поетът сам си поставя. Да надвие и преодолее себе си - в живота и в творчеството. Постигането на пълна хармония между дух и плът не е по силите на никой смъртен - дори на гения, както безспорно е Яворов. През цялото си мъченическо земно битие той се стреми да открие Бога, сиреч нравствеността в най-нисшата ѝ степен, и да усмири бушуващите стихии в душата си, да намери пристан в чисто духовните копнежи. Поезията му - съкровена изповед на душевните му тайни - цялата е пронизана от стремежа по самопревъзмогване:

Все туй копнение в духът,
все туй скиталчество из път,
на който не съзирам края...

Петнадесет години след смъртта на Яворов, Николай Лилиев го определя като първия български поет, който разкрива душата - своята и душата на човека. Прониквайки в тайните ѝ, осветявайки нейните дълбини, Яворов открива само страдание, непоносимо и непреодолимо душевно страдание:

Аз страдам. И в samozабвението на труда,
и в саморазяждането на покоя, -
на битието в зноя,
на извънсветовни блянове в студа, -
кога летя, когато падам,
аз страдам...

В своята метафизична нощ Яворов живее с копнение за небесна светлина, за неземна любов, за окриляща вяра в Бога. Изпитал срещу себе си хорската жестокост и несправедливост, в края на жизнения си път познава Бога, когото винаги е търсил, лутайки се между вярата и съмнението. Поезията му разкрива